

4.5.2017.g.

Marko Stanojević

Poezija

Razgovor

Da li si ikada sedeо pod oblakom melanholije
i držao suzu na dlanu, osetio kako patnja ljubi
gorkim usnama kore narandže,
gledao kako se telо lomi kao istrulela grana
i pada na tlo, gubeći svoj smisao?

Da li si čuo tišinu dok plače
misao kako se provlači kroz krv
u htenju da postane reč,

video sebe kao senku nepostojanog

i uplašio se?

Da li si stezao omču straha,
gušio slobodu golim mislima
da si nedostojan njene lepršavosti,
pretvarao se u pesak i molio vетар
da dune što jače,
ne bi li te odneo još dalje od sebe?

Da li si sreći zaključao vrata
i predao ključ tuzi, uspevši
da je nasmeješ,
gledao kako ljubav umire?

Znaš?

Život je svakodnevni susret sa smrću
ali ako na svaki sastanak poneseš ljubav
smrt će početi da se boji

U zagrljaju suza

Teška misao tvorila je tišinu,
po zaledjenoj krvi klizala su osećanja
i padala u provaliju beskraja

Trebao sam sebe kao dete majku
čeznuo kao zapuštena biljka
sve dok suze nisu progovorile, i rekle:

Ako te nema u strofi, ti si mrtva priroda,
ako te nema u stihu, nema te nigde,
ti si pesnik, tvoj život je umiranje u baladi o ljubavi...

I rodi se osmeh u zagrljaju suza
osetih svoje biće u nekoliko kapi slane tečnosti
jer Plać je ruka kojom ljubav dodiruješ
a, ko ljubav dodirne, dobio je sebe
ko je dobio sebe, ima čitav svet...

Pesnikovo čutanje

Ličio sam na poeziju
u kojoj su stihovi ogrizli o bol,
osećanja su se sklupčala
kao telo u hladnoj vodi,
drhtala su, tražila zrak sunca...

Razapeta misao na krstu straha
jecala je kao novorodjenče-
oslikavao se portret mrtvog čoveka.

Ćutao sam, da bi pero imalo šta da kaže,
to mastilo prečutanih reči
u kom živi čitav svet,to nebo na zemlji
što me objašnjava kao beskonačnost
ta plava boja što isto ispisuje tugu i ljubav,
taj život što me sabira, oduzima,množi i deli...

Pesma

Slivale su se krvave misli,
kroz suze koje su pekle oči
kao da je u njima gorela vatra.
Ubijena tuga oglasila se plačom,
drhtao sam u magli sopstvenog duha.

Telo se lomilo u krilu greha,
osetio sam kako gordost боли.
Razapet na krstu preobraženja
ljubav je zasvetlela pred očima,
tvorila put ka sopstvenosti,
tragovima ispisala:

Čovek je nepoznat svet naseljen lutanjem,
jedina istina je samo čežnja...

Bledost mog bića postala je slika,
dodirnuo sam sebe kroz vетар
bio sam slobodan oblak
putovao kroz nepoznato
u nestalom strahu.

Useljena lakoća duši je vazduh dala,
udahnuo sam čistotu.

Olovni koraci postali su krila
kao ptica šarao sam nebom,
lirično, kao stihovi ljubavnih strofa,
da bih konačno postao pesma...

Biti pesnik

Umor je ugušio sve misli
traganja,
ni beskonačnost me ne može
objasniti

Tišina horski peva o nestanku...

Očni kapci spuštaju se kao magla
vode u slutnju, nemire,
nepojamni svet
iza zatvorenih očiju

Pospani duh juri oblak-
sedlo slobode
na kom će krstariti nebom,
večnost u kojoj će zaspati...

U reci melanolije
malaksala telo traži spas,
veštačko disanje krilima andjela

Siromašne su reči da izraze dušu
biti pesnik je Sizifov posao

Pisanje

Toliko sam mrtav da živim kao pomen,
sećanje u slikama zatvorenih očiju,
rasut u hiljade trenutaka
kao snežna pahulja
padam i nestajem

Postojim samo u pesmi-
kavezu slobode
kao misao upletena u stih
kao strofa koja peva o čežnji

Mrak je za mene svetlost
koliko sam tama
bol je cvat koliko sam uvenuće

Jer,

Pisanje je bolest tuge

Neka me izleći poslednja reč

Tuga boje mastila

Moje biće je pojava tišine,
molitva što se sliva
kao kiša niz prozor
i odlazi u nesmisao

Nisam pesnik,
nemam dovoljno reči
ja sam tuga boje mastila
na belom papiru

Trenutak kad gorčina vaskrsne,
a, na duši ostaju rupe
gde upadaju sve misli
koje su me kačile za nebo

Svaki korak je kao kroz živo blato
kad sahraniš ljubav u sebi,
gledaš sopstveno nemanje
i nestajanje

A, bol te grli ko da te je rodila.

Metak

Ubio sam dušu čutnjom
sad živim na rubu smrti,
kao cvet osudjen da nikne
u pustinji.

Čovek nije dovoljno voda
da upije svaki metak
niti dovoljno vatra da spali
sve boli mučninom tkane

Nevreme prolazi,
vetrom nošene olujne kiše
ali ostaju zauvek potopljeni brodovi,
da sećanjem izmame suze

Kad se poklope kazaljke
tačno na nemili čas
srce će kucati patnju
a, ja ču nemo posmatrati
umiranje sebe u vakumu
koji zovemo život...

Dodir duše

Kada bih sebe odveo na mesto
gde bih dušu dodirnuo
manje bih sebi studio
a više praštao,
ljubav bi gušila nemire
i duhu slobodu dala

Skupljaо bih suze radosnice
tudje i svoje,
gradio reku slobode
i kupao se na kiši

Trudio se da više budem dete
a manje čovek
ljudi su tako laž
a deca toliko stvarnost

Ne bih imao sat što zvoni
nego srce koje kuca
Znao da ko juri vreme
sebe zasigurno ostavlja u prašini

Kada bih sebe odveo na mesto
gde bih dušu dodirnuo
manje bih umirao
a više živeo

Kada bih sebe odveo na mesto
gde bih dušu dodirnuo...

Najjače boli

Sedeo sam pred sobom
i gledao patnju u zagrljaju tuge
kako ispija poslednje kapi ljubavi,
bio sam prazna kutija prosjaka

Želeo sam da se lice ozari
lepotom
osmehoh iz sećanja
na dete koje sam bio
i decu koju sam sretao
ali nemiri su me uzimali,
otimali kao što kiša otima sunce
u jesen

Plać me je dozivao suzama,
ožiljci su postali žive rane
koje su disale kao šumsko zelenilo

Utkan u samoću, težu od nje same
prispela je hladna tmina
i obukla me u mrak

Kroz drhtaj provlačilo se saznanje
koje je seklo dah

Najjače su boli kad samiš
a, zidovi tišinom govore

Život u pesmi

Duša tanja od svile
plela je suze kao paučinu,
terala u čorsokak neostvarenih snova
i želja obojenim strahom

Bol je nepotrošivo pletivo!
Odzvanjala je rečenica kao refren

Nesigurnim koracima išao sam sebi
nazirala se slika u daljini,
kada je ljubav pobedila smrt
u parku grehova
i duši dala udah bezgraničnog

Disao sam kao trava okupana rosom
proticao nesputano kao reka
i ulivao u morsko plavetnilo

Gledao kako živim u pesmi,
Stihovima koji me slobodom
vezuju za nebo,
prolazio kroz večnost
i poželeo da umrem u istoj,
jer nema većeg bogatstva
nego umreti tamo gde život počinje.

Suze na vetu

Suze su proključali bol duše
na suncu tuge koja gori.

Vatra koja je voda,
nepresušiva reka
i požar u čoveku.

Istopljeni olovo i čelik osećanja,
koja su teža od početka zaborava
i još teža od krila smrznute ptice

Sadržaj nepojamnog taloga,
koji me sluti kao kap
iako sam početak nestajanja
koje je pogubnije od umiranja
i zarobljenije od vremena
koje zovemo zauvek

Sve ove reči bile bi stihovi
jedne nove pesme
da u meni ne duva vетар
koji od vode čini talas
a, od vatre još veći požar...

Ličnost u naziranju

U radjannju nestanka
nazirala se ličnost-
život pun smrti,
u pepelu uvelih ruža.

Bio sam kao dirka u rukama pijaniste,
smenjivala su se osećanja kao tonovi,
bol u molu gušio je sreću na pločniku duše.

Taktovi su pleli plesmu
koja se provlačila kroz svodove sluha:

Čovek je večiti gost u samom sebi,
Bog je samo svetla senka ljudskosti

Ništa ne боли као sopstveno зло,
i ništa nije tolika patnja
kao čežnja за ljubavlju prema sebi

Slobodan je onaj....

Da li će moći da se izrazim kroz
stihove nesputan kao oblak,
osetiti život u boji cimeta,
mirisa vanile koji širi plućna krila
i čini me pticom koja leti na zemlji

Da li će moći da pojavim sebe
kroz nežnu rapsodiju i postanem muzika,
ton koji će odzvanjati u nečijim ušima,
i terati u misao:

Život je kratak da bismo svaki dan umirali

Da li će biti poezija koja šeta nebom,
i ostavlja stihove slobode:

Slobodan je onaj za koga je greh,
samo uživanje u praštanju...

Mučnina

Bol me je prekrivao kao nebo
molio sam dušu da ovaj tren
gurne pod tepih,
zaključa u kavez
loših uspomena
i baci ključ u provaliju
zaborava.

Odzvanjao je glas koji je govorio:
Sećanja blede, sve dok misao
ne zagrebe, kandžama tištine
i život im da

U nežnosti crnog vina
tražio sam ukus slobode ,
iskopao najdublje osećanje
da bih rekao:
čovek je ono što mu nedostaje

Mešale su se boje
iza zatvorenih očiju,
kovitlala osećanja...

Iluzije su pustošile
kao gladni varvari,
sekle nezalečene rane
ostavivši krvav trag

U lokvi rasutih suza
oslikavala se misao:
život je valcer na podijumu smrti

Ljubav je vaskrsenje

Zbog tebe ova hartija
nikad neće ostati prazna
tvoja će lepota nizati reči,
slagati ih kao domine
a ja ću živeti u zabludi
da su to moji stihovi

Klupko dobrote tvoje
obmotaće dušu,
zloumlje u ljubav pretvoriti
nestaće sladostrašće,
svi gresi
i sebe dodirnuću
kroz tebe

Uzvišenog duha
u miru ću postojati,
misliti da sam se ponovo
rodio,
jer čovek je živ samo dok voli
zato je ljubav vaskrsenje

Ljubav nije samo voleti

Znaš?

Svaki novi dan mi je obojen tvojom slikom,
oči boje badema, vrele usne, plava kosa,
vidim svaki tvoj pramen,
miris kože koji me je uvek podsećao
na sveže mleko,
dlanovi koji su pokrivali dušu
i dečiji glas koji kroz osmeh
poziva na igru

Sloboda između nas dvoje
nezaboravan trenutak postojanja
Držao sam naše duše na dlanu
bez straha da ih ne ispustim
jer ljubav nije samo voleti,
ljubav je osećati sebe u sebi
sebe u drugome i drugog u sebi

Osećanja na duši su beleške neizbrisive
vreme tu samo prolazi ali nikada ne ode
na njoj su zapisi naših života

Ako je život igra u kojoj smrt pobeđuje
neka ti moj oblak slobode dušu pred prag donese
pa da svoju vidiš u mojoj, da moju vidiš u svojoj
i da još jednom osetiš da ljubav nije samo voleti

Kad ljubav začuti

Topli vетар у avgustovskoj ноћи
milovao je njenu plavu kosu
oči su joj sijale više od zvezda
imala je lice deteta i telo žene
nevina i strasna istovremeno
hodala je kao da pleše
ili sam je samo ja tako video

Poželeo sam je zauvek
trebao sam njene ruke na licu
Govorio sam joj:
„Znaš, kad tvoje ruke miluju, onda ljubav govori.“
Ona bi se samo osmehnula i tražila moje usne
Nečujno, tiho
Ali opet dovoljno glasno
da srce zakuca još jače

Sećam se letnjih praskozorja
i njenog obraza na grudima,
ćutećih razgovora
kada smo tišinom jedno drugom rekli
volim te I čvrsto stegli ruke
kao da smo se zakleli na večnost
Vreme je prolazilo,
praskozorja su postala hladne zimske ноћи
a ćuteći razgovori vučji urlici

Ljubav je prestala da govori
a nema većeg zla nego kad ljubav začuti

Pesma za violinu

Moje misli su zvuci violine
koja tiho svira dok mesec plovi nebom,
ti tonovi koji dodiruju dušu
kao leptir laticu cveta,
kao majka obraze deteta
čine da duhom vlada mir

Violino, sviraj mi noćas onaj valcer
oboji dušu patnjom i čežnjom,
nateraj usne u osmeh i oči u plač!
Zarobi me, pa me osloredi,
igraj se sa mnom violino

Prenesi me preko okeana,
pomozi da dodirnem nebo,
pa me onda baci na zemlju
i pusti da čeznem
dok ti sviraš tiho, nečujno
ponašaš se kao tišina violino
I pusti da budem i postojim
samo u ovoj noći
makar u jednoj noti, na tvojoj žici

Žar

Provlačila se slika kao kroz san
kada su se dodirnula
dva neba na dnu sebe

Daljina me je crtala kao skitnicu
portret zalutalog čoveka
na platnu večitog traganja

U prostoru misli gušćeg od dima
nazirala se ljubav na putu
do sebe
al strah je zapalio čežnju
ostavljujući žar koji peče-

U meni žive svi ljudi osim mene...

Umiranje

Kad mi uvijete telo u čaršav beli
i dušu u zemlju zakopate,
kad me od vas smrt deli,
nemojte plakati-duh večno ostaće

Tek umiranjem čovek vidi život,
shvati smisao postojanja
Na samrti je čovek pitom
osloboden greha i kajanja

Da li je smrt čovekova suština,
da li samo tada vlada beskrajni mir
ili je smrt samo sudbina
da čovek u njoj bude živ

Nostalgična pesma

Noćas me sećanja vraćaju u vreme kada smo bili
mrak i letnjikovac, ti koja sediš na stolu
i ja koji govorim stihove Viktora Igoa –
„Muškarac je tamo gde se zemlja završava,
a žena gde nebo počinje.“

Slušaš, a oči su ti vlažne
želela bi da šapneš
to što ti oči boji
tu rečenicu, toliko prostu
a opet toliko tešku da bi je kazala.

Nisam ni želeo je kažeš,
osećanja tišinom govore.
Bilo je dovoljno da tvoju kosu
mrsim, mirišem...
I sada udišem taj miris
koji je vidoao svaku ranu

Šta je to ljubav?
Pitala si me, i ja bih zanemeo
a onda bih prstima prelazio
preko tvojih usana i rekao:

„Ljubav je kad tvoje usne tražim,
a ti ih bezuslovno daješ,
a sa duše odlaze nemiri,
jer ljubeći te osećam tvoj dah,
kako se prostire
kao što se nebo prostire iznad zemlje“.

Sve je ovo nostalgija,
kad te sećanje u zapise vrati,
premota kao kasetu,
da pogledaš trenutak
i vidiš sebe u trećem licu,
a srce treperi i telo drhti
voleo si je i volela te je
ali to nikada jedno drugom niste rekli,
jer ljubav nije reči, ljubav je osjetiti
čuti dušu koja govori,
prepuštanje njenoj glasnoj tišini
kojom dodiruješ slobodu
u kome je ona samo trenutak
da bi postala čežnja,
jer čežnja je jezik kojim duša govori.

Živim

Nešto je u meni umrlo,
još na rođenju
izgorelo u plaču
sad nosim pepeo jada
ko izgorela vatra ljubavi

Živim kao prosjak izpruženih ruku
skupljajući trenutke koji će me useliti u sebe

Ja sam onaj dan kad je napolju Sunce
ali duva Košava,
sećanje na čoveka koji je bio tu
i otišao na put bez povratka

Naseljen daleko od duše,
u pitanju,
da li živim u smrti
ili smrt u meni?
obostrani odgovor daje
samo jednu istinu:

Živim...

Vaskrsenje

Sviće zora, Sunce osvetljava zemlju
Novo rađanje i novo rođenje.
Osećam dušu
i stihom beležim ovaj trenutak
Ne, moj brate i sestro moja
ovo nije pesma!
Ovo je slika,
razlivena senka mog duha
na tlu zemlje

Ja ne moram da moram
Moranje je kamen na duši
Želim i želeo bih
Volim i voleo bih

Ali, ne gubim ništa
ako ne ostvarim ono što želim
i ne moram sve da imam,
Ali mogu da volim sve što nemam
i to je sve!
Sve što čini čoveka, ogrnutog plaštom slobode

Muzej trenutaka

Stvar je u tome što ja na tebe ne mislim
nego te osećam,
moja duša je muzej naših trenutaka;

Letnja noć, sasvim obična
ti i ja, koji nebu dajemo svetlost više od meseca,
zaustavljamo kazaljke na časovniku
i uglas govorimo da vreme živi u nama

Ko se zagrli toliko čvrsto na prvom sastanku,
pitala si me smešeći se
Tada nisam znao šta da ti kažem
Zagrle se oni koji se osete,
čije se duše stretnu
kao da su jedna drugoj svoje

Držao sam tvoju ruku
i mislio da imam svet na dlanu
Pričali bismo o ljubavi
do hladnih svitanja,
dremala bi na mojim grudima
a ja bih usnama prelazio
preko tvojih zatvorenih očiju
nežno, neprimetno
kao što oblak prelazi preko Sunca
i odlazi u beskraj

Znaš? Nije stvar u tome što se svega sećam
nego što i sada ovo osećam
Rekoh ti,
moja duša je muzej naših trenutaka

Plač melanolije

Poginulo jutro se tamom prostire,
vazduh sapliće svaki udah
osećanja prle dušu kao koprive
u očima su tihe suze...

Klizam se na ledu senke bića
u nestajanju
(plač melanolije)

Prolazim kroz misao
kao izgubljeni putnik
ostavljajući trag besmisla

Trčim za sobom koracima nade,
čežnje išarane bolom
ne bih li uhvatio list slobode,
dok sivi oblak osvetjava put
vodeći me u slepu ulicu

Poplavljeno rekom nemira,
i zvukom tištine od koje se gluvi

Kao uveli cvet,
od mog bića ostaće prošlost
koja miriše...

Iz dalekog sebe

Pod krovom mučnine
sekli su se putevi
praveći beskraj promašenosti
stajao sam pred ogledalom
I hladnim prstima dodirivao
oronulo lice tražeći svoj lik,
zakopani osmeh slobodnog čoveka
Iz dalekog sebe

Sustizao me je gorak ukus
progutanih osećanja
isparavao sam kao zemlja
posle letnje kiše

Kružio sam oko sebe
tražeći stajalište,
oazu svežine,
mesto gde ću udahnuti
bez knedle u grlu
i reći:

Čudan je osećaj kad dodirneš sebe...

Život kao dar

Krenuo bih pešaka
koracima kojima nisam hodao,
ulicama kojima nisam prolazio
samo da bih video
kako se sloboda udvara duši
na podijumu beskraja

Gledao kako se zrak Sunca
lomi na listu lipe
kako priroda vuče poteze četkicom ljubavi
i slika trenutak večnosti

Plesao bih sa sobom
u jastvu valcer sreće
na raspuklom grehu
prislonio miris ruže
bacio se u naručje
procvalog mira

i osetio život kao dar

Nada

Opisao bih vam tu devojku
kada bih znao odakle da počnem
Da li od crvene talasaste kose
koja je padala na njeno lice
kao senka Sunca
koje zalazi iza zelenih brda

Tankih usana kao lišće,
aristokratskog lica,
opisanog u književnim klasicima
devetnaestog veka
Nežnih ruku,
čiji dodiri čini mi se odnose nemire
kao što noć odnosi dan

Da ste mogli videti
te tanke dugačke trepavice
krasile su njen pogled
kao zvezda vrh jelke
u novogodišnjoj noći
A i sam njen duh
mamio je uzdahe praznične čarolije

Pahulje, upaljene sveće
i dve čaše vina na stolu

U njenim crnim očima
video sam svitanje
neke nove zore,
novog jutra
u kom beli golubovi
sleću na ramena prolaznika,
gde topli povetarac miluje naša tela
tako da je svaki udah sekund više
naših života.

DIOGEN pro culture magazine & DIOGEN pro art magazine -ISSN 2296-0929; ISSN 2296-0937

Publishers online and owners, Assoc. Prof. Dr Sabahudin Hadžialić and Peter Tase

E-mail: contact_editor@diogenpro.com / WWW: <http://www.diogenpro.com/>

U njenim crnim očima video sam zoru
koja možda nikad neće svanuti
Ona ne zna kako se ja zovem
ni ja ne znam kako se ona zove
Ali biću slobodan da je krstим imenom
Nada

NEKOPIRATI

Mesečeva sonata

Tiho je svirala Mesečeva sonata
njeno telo krasilo je postelju oblinama
kao što duga kralji nebo posle kiše

Bila je tu, na korak od mene
a tako nedodirljiva
bila je sa mnom
a tako neosvojiva,
Njen miris me je nosio u nepoznato
kao vetrar jesenje lišće

Mogao sam osetiti dušu,
dodirnuti beskraj
Duh je našao slobodu
u njenoj lepoti

Ćutao sam da je volim
Ali ništa se ne čuje tako glasno kao tišina
i ništa se ne vidi tako čisto
kao osećanje ljubavi koju boji čežnja